

Sygn. akt IC 840/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Joanna Kończyk

Protokolant: E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2016 r. w S. sprawy

z powództwa R. M.

przeciwko M. P.

o zapłatę

I. utrzymuje wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 października 2014 r. w części dotyczącej zasądzenia od pozwanego M. P. na rzecz powódki R. M. kwoty 834,00 zł (osiemset trzydzieści cztery złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz w części dotyczącej zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty 19,80 zł (dziewiętnaście złotych 80/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 października 2014 r. w pozostałym zakresie i powództwo oddala,

III. nakazuje ściągnąć od powódki R. M. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w S. kwotę 234,76 zł (dwieście trzydzieści cztery złote 76/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych-wydatków na wynagrodzenie biegłej,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego M. P. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w S. kwotę 455,48 zł (czteryście pięćdziesiąt pięć złote 48/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych-wydatków na wynagrodzenie biegłej.

Sygn. akt I IC 840/15

UZASADNIENIE

Powódka R. M. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. w K. wnosząc, po sprecyzowaniu żądania pozwu (k. 17) o zasądzenie na jej rzecz kwoty (...) z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie powódka wskazała, iż w dniu 18 stycznia 2012 r. zakupiła w sklepie (...) krzesła i stół na kwotę 1263 zł. Po rozpakowaniu okazało się, że krzesła są uszkodzone-rwie się derma. Powódka zareklamowała krzesła i wymieniono siedziska. Wada wystąpiła ponownie. Kiedy powódka zauważyła pęcherze na nogach stołu złożyła na wszystko reklamację. Nie uznano jej i odmówiono powódce zwrotu gotówki. Zaproponowano jej wymianę nóg stołu, na co powódka nie wyraziła zgody. Powódka oświadczyła, że nie wyraża zgody nawet na wymianę całego stołu na nowy, gdyż w jej ocenie sprzedawane meble to buble.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. I Nc 4022/13 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w S. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W/w nakaz zapłaty zaskarżył sprzeciwem w całości pozwany (...) S.A. w K. wnosząc o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut braku legitymacji biernej. Pełnomocnik pozwanego w osobie radcy prawnego wskazał, że pozwany nie jest producentem mebli, które zakupiła powódka, a jedynie franszysodawcą, którego łączy umowa z M. P. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą „empe meble” M. P.. Pozwany nie zawierał żadnych umów z powódką, w szczególności nie składał jej jakichkolwiek gwarancji na przedmiotowe meble. Sklep (...)w B., gdzie dokonała zakupu mebli powódka, nie należy do pozwanego, jest prowadzony przez M. P..

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014 r., na wniosek powódki, Sąd na podstawie art. 194 § 1 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego M. P.. (k. 80)

Wobec cofnięcia powództwa w stosunku do (...) S.A. w K. (k. 78), Sąd postanowieniem z dnia 24 października 2014 r. umorzył postępowanie w stosunku do tego pozwanego. (k. 108)

Pozwany M. P. nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na rozprawie, wobec czego Sąd Rejonowy w S. wyrokiem zaocznym z dnia 24 października 2014 r., sygn. I C 980/14 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 17 marca 2014 r. pozwany M. P. złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 24 października 2014 r., wskazując, że nie otrzymał żadnej korespondencji sądowej, nie była ona awizowana. Jednocześnie z wnioskiem o przywrócenie terminu pozwany złożył sprzeciw od wyroku zaocznego, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, zarzucając brak podstaw faktycznych i prawnych powództwa. Pozwany przyznał, że powódka zakupiła w dniu 18 stycznia 2012 u pozwanego meble, tj. krzesła -6 sztuk i stół. Fizycznie powódka odebrała towar w dniu 9 marca 2012 r. W dniu 13 marca 2012 r. powódka złożyła reklamację dotyczącą krzesel. Pozwany uznał reklamację za zasadną i dokonał wymiany wadliwych elementów krzesel (siedziska) na nowe. W dniu 28 lutego 2013 r. powódka zgłosiła kolejną reklamację dotyczącą zarówno stołu, jak i krzesel. Stół wg wskazań powódki zawiera uszkodzenia pęcherzy na nogach, zaś krzesła posiadają liczne uszkodzenia w postaci dziur i zarysowań. W celu rozpatrzenia reklamacji pozwany wysłał do klientki serwis w celu dokonania oględzin. W wyniku dokonania tych oględzin stwierdzono, że uszkodzenia krzesel nie powstały z winy producenta i sprzedawcy. Pozwany uznał za zasadną reklamację dotyczącą stołu. Pozyskał więc nogi od producenta i zaoferował wymianę tych nóg. Powódka nie wyraziła zgody na naprawę żądając zwrotu pieniędzy za wszystkie zakupione meble. Mediacje prowadzone przed stałym polubownym sądem konsumenckim nie powiodły się. W ocenie pozwanego powódka niezasadnie domaga się zwrotu pieniędzy za zakupione meble. Pozwany zgodnie z art. 560 k.c. wyraził gotowość na usunięcie wad. Wady te w przypadku krzesel usunął. Na usunięcie wad stołu powódka nie wyraziła zgody, co pozostaje w sprzeczności z w/w przepisem. Wady krzesel w ocenie pozwanego powstały w wyniku eksploatacji przez powódkę.

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w S. przywrócił pozwanemu M. P. termin do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 24 października 2014 r.

Na rozprawie w dniu 22 maja 2015 r. Sąd postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. w dniu 18 stycznia 2012 r. zakupiła w sklepie (...) w B., należącym do prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „empe meble” M. P. w K., M. P., sześć sztuk krzesel (...) za łączną kwotę 843 zł (jedna sztuka w cenie 139 zł) oraz stół Opal 2 wenge za kwotę 429 zł. Zakupiony towar został wydany R. M. w dniu 18 lutego 2012 r., ale odebrała go z magazynu w dniu 9 marca 2012 r.

bezsporne, nadto paragon k. 23

W dniu 15 marca 2012 r. R. M. zgłosiła Sprzedawcy wadę krzesel polegającą na licznych przetarciach i pęknięciach na 4 sztukach krzesel. Sprzedawca ustosunkował się pozytywnie do zgłoszonej niezgodności towaru z umową, dokonując wymiany siedzisk.

bezsporne

W dniu 28 lutego 2013 r. R. M. ponownie zgłosiła wady zakupionych w sklepie (...) krzesel, wskazując że materiał z którego wykonane jest obicie krzesel pęka w taki sam sposób, jak przy pierwszym zgłoszeniu. R. M. zgłosiła również wadę stołu polegającą na powstawaniu „pęcherzy”. R. M. nie zgodziła się na naprawę i zażądała zwrotu pieniędzy. Pismem z dnia 7 marca 2013 r. sprzedawca uznał roszczenia R. M. za bezzasadne i odmówił zwrotu zapłaconej ceny.

bezsporne, nadto kserokopia pisma z dnia 07.03.2013 r. k. 26

W dniu 11 marca 2013 r. pracownicy M. P. przeprowadzili oględziny zakupionego stołu i krzesel w lokalu mieszkalnym R. M. i stwierdzili, iż na nogach stołu („dwóch sztukach” odkleja się okleina, zaś wszystkie krzesła są uszkodzone mechanicznie.

bezsporne, nadto kserokopia protokołu oględzin k. 24

W dniu 25 marca 2013 r. sprzedawca zaoferował R. M. naprawę stołu poprzez wymianę nóg na nowe. R. M. nie wyraziła zgody na naprawę.

bezsporne

Zakupione przez R. M. w dniu 18 stycznia 2012 r. meble posiadają wady nie wynikające z ich normalnej eksploatacji. Wady na nogach stołu są wynikiem niewłaściwie przyklejonej folii, z kolei zgrubienia i przetarcia materiału obiciowego krzesel (ekoskóry) wynikają z niewłaściwego wykonania (obicia). Krzesła są dodatkowo niestabilne i nie spełniają wymagań Polskiej Normy (...). By doprowadzić stół do stanu zgodnego z umową należałoby wymienić wszystkie nogi dobierając jednakowy kolor i odcień tych nóg do blatu stołu.

dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu meblarstwa G. K. k. 189-193, ustna opinia uzupełniająca biegłej E. K. -protokół rozprawy z dnia 20.02.2016 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stan faktyczny między stronami nie był sporny, wynikał z przedłożonych przez obie strony kserokopii tych samych dokumentów. Powódka jako konsumentka dokonała zakupu u pozwanego, w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, sześciu sztuk krzesel oraz stołu. Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania powódki, które są logiczne, jasne i dokładne. Relacja powódki znajduje potwierdzenie w przedłożonych kopiach dokumentów. Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanego w tej części, w jakiej podał on, iż pierwsza reklamacja powódki została uwzględniona „z dobrej woli” sprzedawcy. Zeznania pozwanego stoją bowiem w tym zakresie w sprzeczności z opinią biegłej sądowej z zakresu meblarstwa E. K., która po dokonanych oględzinach zakupionych przez powódkę krzesel stwierdziła, że występujące na nich pęknięcia i przetarcia materiału obiciowego są wynikiem nie eksploatacji, ale wynikają z wad wykonania tych przedmiotów. Nadto biegła stwierdziła, że zakupione przez powódkę krzesła są niestabilne, a przez to niebezpieczne w użytkowaniu.

Sąd ocenił jako wiarygodną opinię biegłej sądowej z zakresu meblarstwa E. K.-pisemną i ustną uzupełniającą, gdyż jest ona logiczna, fachowa i wyczerpująca. Zdaniem Sądu zarzuty do opinii złożone przez pozwanego w żaden sposób nie odnoszą się do samej treści opinii biegłej, nie podważają prawidłowości metodyki i wniosków opinii biegłej, a stanowią w istocie jedynie polemikę z tą opinią i są powtórzeniem stanowiska procesowego pozwanego.

Do łączącej strony umowy zastosowanie mają, obowiązujące na dzień jej zawarcia, przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U 2002 Nr 141 poz. 1176, dalej jako : ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej). Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 3 tej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny

z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. W przypadkach nieobjętych ust. 2 domniemywa się, że towar konsumpcyjny jest zgodny z umową, jeżeli nadaje się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany, oraz gdy jego właściwości odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju. Takie samo domniemanie przyjmuje się, gdy towar odpowiada oczekiwaniom dotyczącym towaru tego rodzaju, opartym na składanych publicznie zapewnieniach sprzedawcy, producenta lub jego przedstawiciela; w szczególności uwzględnia się zapewnienia, wyrażone w oznakowaniu towaru lub reklamie, odnoszące się do właściwości towaru, w tym także terminu, w jakim towar ma je zachować. Uprawnienia konsumenta w razie stwierdzenia niezgodności towaru z umową określone zostały w art. 8 ustawy. Jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. (art. 8 ust. 1 ustawy). Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia (art. 8 ust. 4 ustawy)

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w treści art. 6 kodeksu cywilnego ciężar dowodu niezgodności towaru z umową oraz jej stwierdzenia w terminie 6 miesięcy od wydania rzeczy spoczywa na nabywcy, a w razie niepomysłnego dowodu tego ostatniego, spoczywa na nim także ciężar udowodnienia, że niezgodność towaru z umową występowała w chwili jego wydania. W doktrynie przyjmuje się, iż do fizycznych właściwości (szeroko rozumianych) przedmiotu sprzedaży jako podstawy możliwego do obalenia domniemania zgodności towaru z umową odwołuje się dyrektywa nr 99/44/WE (Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich Nr L 171 z 9 lipca 1999r.), której implementację stanowią przepisy ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, w art. 2 ust. 2, odwołując się m.in. do zgodności z opisem, wzorem bądź próbką przedstawioną przez sprzedawcę (pkt 1), przydatności dla celu wyrażonego przez konsumenta i zaakceptowanego przez sprzedawcę (pkt 2), przydatności dla celów, w których towary tego samego rodzaju są zwykle używane (pkt 3), cech oraz działania normalnych dla towarów tego samego rodzaju, których konsument może oczekiwać z uwzględnieniem publicznych o tym zapewnień (pkt 4), z wyłączeniem przypadków, w których wskazany brak zgodności ma swoje źródło w materiałach dostarczonych przez konsumenta (art. 2 ust. 3). Jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. (ust. 1 art. 8 ustawy o sprzedaży konsumenckiej). Ustawa o sprzedaży konsumenckiej obliuguje konsumenta do żądania w pierwszej kolejności nieodpłatnej naprawy lub wymiany towaru na nowy. Dopuszczalność żądania obniżenia ceny bądź odstąpienia od umowy jest uwarunkowana wystąpieniem jednej z trzech wymienionych w art. 8 ust. 4 ustawy o sprzedaży konsumenckiej przesłanek. Pierwszą z nich stanowi niemożność skorzystania przez kupującego z uprawnienia do żądania wymiany bądź naprawy towaru, ze względu na negatywne przesłanki określone w art. 8 ust. 1, do których należą: niemożliwość naprawy bądź wymiany lub nadmierne koszty wykonania obowiązku przez sprzedawcę. Inną przesłanką jest okoliczność, że sprzedawca nie zdoła uczynić zadość żądaniu w odpowiednim czasie lub bez spowodowania znacznej niedogodności dla konsumenta. W doktrynie wyrażany jest pogląd, który Sąd w całej rozciągłości podziela, iż z uwagi na konieczność ochrony słabszej strony umowy-konsumenta, należy przyjąć, iż możliwość żądania obniżenia ceny lub odstąpienia od umowy, w sytuacji gdy naprawa bądź wymiana towaru powodowałaby znaczną niedogodność dla konsumenta, nie jest uzależniona od skorzystania przez konsumenta wcześniej z uprawnień określonych w art. 8 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej.

Z opinii biegłej w sposób jednoznaczny wynika, że zarówno stół, jak i krzesła zakupione przez powódkę posiadają wady powodujące ich niezgodność z umową.

Zgłaszając istnienie wad zakupionego towaru w dniu 28 lutego 2013 r. powódka od razu złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy, nie wyrażając zgody na naprawę ani wymianę towaru na nowy. Pozwany pismem z dnia 7 marca 2013 r. nie uznał reklamacji powódki w żaden sposób nie uzasadniając swojego stanowiska, w szczególności uczynił to właściwie bez merytorycznego jej rozpatrzenia, skoro pozwany wysłał pracowników celem dokonania oględzin przedmiotowych mebli w dniu 11 marca 2013 r.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że odstąpienie przez powódkę od umowy zakupu stołu było nieskuteczne, gdyż w pierwszej kolejności powódka powinna była skorzystać z uprawnień określonych w art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. W zakresie reklamacji stołu pozwany bowiem zmienił swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 7 marca 2013 r. i w dniu 25 marca 2013 r. zaoferował powódce wymianę nóg stołu, by doprowadzić przedmiot do stanu zgodnego z umową. Jak stwierdziła biegła, wymiana tych nóg doprowadziłaby stół do zgodności z umową i byłby on wówczas towarem pełnowartościowym.

Skutecznie natomiast, w ocenie Sądu, powódka odstąpiła od umowy sprzedaży krzeseł. Po ujawnieniu się wady materiału obiciowego krzeseł w marcu 2012 r. pozwany dokonał wymiany siedzisk krzeseł na nowe. Mimo wymiany dokonanej przez pozwanego, na krzesłach powstały nowe pęknięcia materiału i zarysowania. Powódka zachowała terminy określone w art. 10 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. W sytuacji, gdy powódka wykorzystwała wcześniej uprawnienia określone w art. 8 ust. 1 przedmiotowej ustawy, mogła ona skorzystać z uprawnienia określonego w ust. 4 art. 8 i odstąpić od umowy w części dotyczącej zakupu krzeseł, co uczyniła. Zdaniem Sądu wada dotycząca materiału obiciowego krzeseł była istotna, bowiem nie tylko wpływała na walory estetyczne przedmiotu umowy, ale poprzez systematyczne pojawianie się uszkodzeń prowadziła do ich szybkiego zniszczenia. Co więcej biegła stwierdziła również, że krzesła nie spełniają Polskiej Normy, bowiem są niestabilne, czego konsekwencją jest brak bezpieczeństwa przy ich użytkowaniu.

Zgodnie z art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej zobowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania umowy.

Wobec ustalenia, że powódka skutecznie odstąpiła od umowy zakupu krzeseł Sąd uwzględnił na podstawie art. 494 k.c. roszczenie co do kwoty 843 zł, orzekając o odsetkach ustawowych na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i w tym zakresie na podstawie art. 347 k.p.c. utrzymał wyrok zaoczny z dnia 24 października 2014 r. w mocy. W pozostałym zakresie Sąd uchylił ten wyrok zaoczny i powództwo oddalił (punkt II wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc, ustalając, że powódka wygrała proces w 66%. Powódka poniosła koszty procesu w kwocie 30 zł i w zakresie zwrotu na rzecz powódki przez pozwanego kwoty 19,80 zł (30x66%) utrzymał wyrok zaoczny z dnia 24 października 2014 r. w mocy.

W toku postępowania powstały wydatki pokryte tymczasowo ze środków Skarbu Państwa, na wynagrodzenie biegłej. Uwzględniając wynik procesu Sąd na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2014.1025 ze zm) nakazał ściągnięcie od powódki kwoty 234,76 zł, zaś od pozwanego kwoty 455,48 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (punkt III i IV) wyroku.